

Preu 2 cuartos.

ADMINISTRACIÓ.
RAMBLA D' ESTUDIS, N.º 8, LLIBRERIA

REDACCIÓ.
SEMOLERAS, 5, ENTRESSUNLO.

Preu 2 cuartos.

SA... B... ALLS...

¡¡Miratel aquí fregit, ab una picada d' alls!!

ASSUMPTO TRIST.

Las cosas son del color
del cristal con que se miran.

A mi no 'm recorda haber mort may. Tal vegada tots vostés podrán dir altre tant, per consegüent puch mentir sens descalsar m' hi y sens pór de que 'm contradiguin.

Resultat de molts y profundos estudis es la teoria que, si sé esplicarme, vaig á llansar als quatre vents.

La mort! ¿Qué es la mort? Los sabis de tots los temps han dedicat sa vida á descifrarla y definirla y sempre, cuan han arribat al extrem de podernos donar una definició práctica, á causa d' haber passat per ella, nos trobem ab l' inconvenient de que no poden donarnosla perque la mort entre altres propietats té la de deixar perpetuament muts, fins al mes xerraires, ó cuant menos los infundeix un nou llenguatge incompreensible per 'ls vius perque no 's sent per las aurellas. Aixis donchs, apesar de tots los pesars, habem de acontentarnos ab las definicions dels vius que, com son mortals, están esposats á errar á cada pas.

Mes jo no vull pas buscarla en sa essencia, sino en sas causas.

Y allá vá, valgui per lo que valgui aquest principi: La mort, (parlo de la mort natural y prescindeixo de la anomenada casual y violenta). La mort es resultat de una preocupació del que aspira á difunt: mes ben dit; reconeix per causa una convicció íntima, consistent en que lo millor que 's pot fer, es morir-se.

Mes m' atreviré á dir: eixa convicció no es propia del subjecte, no es natural; es mes bé adquirida; es imbuída per los que 'l rodeixan

Exemple: agafem un home en lo plé ús de sas facultats, y en satisfactori estat de salut, y agafemlo, no materialment, es a dir posant l' hi las mans á las espatllas y dibentli molt serios: «Segueix, mestre;»—sino mentalment y ab totas las consideracions debudas á qui, si no 'ls gosa, deuria gosar tots los drets individuals. Ja agafat, com queda dit, donem l' hi un bon sopar. Despres d' aixó 'l veurem esplendent de salut, roig com un gabaix.

Diguem l' hi are:—Fulano: ¡estás molt roig! aixó no es natural. No surtis pas al aire.

—¡Bah!—vos contestará:—may m' habia trobat tan bé com are.

Pero insistiu:—¡Què sab! Estás calent com foch... de segur tens febre.

Aquesta vegada la convicció de sa salut ja no es tan íntima, pero procura tranquilizarse dibent:—¿Vols dir?

Continuheu ab lo mateix tema y molt será que no logreu ferli esclamar:—No 't pensis; no 'm trobo del tot com sa: estich tan calent y... no sé... sento un fret....

En resúmen s' n vá á casa y com que la familia está també conforme en que efectivament está indisposat, creu convenient lo consell que l' hi donan de ficarse al llit.

¿Menjará alguna cosa? No: val mes que per avuy s' en estiguia: un dia sens sopar no mata á ningú.

Lo millor será que s' abrigui bé y prengui una tassa de... cualsevol cosa. Y sobre tot que procuri suar.

Despres, s' adorm, ronca y passa la nit com un sant.

—¿Com te trobas? l' hi preguntan al dia se-

guent, los de la familia que s' han posat al voltant del llit.

—Be: molt bé, contesta ell.

—Vejam lo pols... no está alterat, pero.... ¡Jesus! ¡Com suats! No 't moguis pas del llit.

—Ditxós llit: ja 'm causa millor seria llevarme.

—De cap manera: si no 't podrias tenir dret.

—Pero jo 'm trobo bé...

—La febre... la febre t' ho fa semblar; la febre dona forsas.

A tan convincents rahons ¿qué pot oposar?

Cridarán al metxe: aqueix, lo ministre de la ciencia, 's presenta, reconeix al malalt, fa nil preguntas, alsa 'l diagnostic de la malaltia... forma 'l seu pronostich y diu despres de ferli fer cent ganyotas, ja fentli ensenyar un pam de llengua, ja aixecantli 'ls párpados per reconeixer sos ulls, etc.—Vosté no 's pot mourer del llit: dieta rigorosa y tantas collaradetas de la medecina que receptaré, á cada tres horas.

Aquí especialment, crido la atenció del lector: quan lo metxe que es persona competent l' hi diu que no está bo, la mateix que tota la familia, ¿tindrà, ell sol, rahó contra tots?

Cert que ningú millor qu' ell ho pot coneixer, pero ¿qui sab si son exterior, qu' ell no pot veurer, ha suferit una modificació? Es mes, ¿qui sab si lo qu' ell creu de sa salut, no es mes que efecte del deliri? Yaixis treballant sa imaginació arriba al fi á donarse per consensut de que realment está malalt, pero... de cuidado.

Y medecinas d' aquí, purgas d' allá, lavativas, sangoneras, ventosas, cataplasmas, mostasas, banys y cent mil remeys aplicats per distins metxes á falta de confiança en la ciencia del primer, lo posan irremesiblement en tal estat, que clarament l' hi donan á coneixer que no hi ha cap dupte de que, per lo que á ells toca, s' ha fet tot lo posible pera donarli á entendre que res pot fer millor que morir-se. Mes, ¡l' hi costa tant á un home persuadir-se de certas cosas!...

Paciencia: ja 's convencerá del tot.

Cridarán al notari y farà testament a fi de que, saben que dell va totas las cosas ordenadas, se decideixi mes prompte á pendrer una determinació.

Lo notari sembla que l' hi digui.—Ja se 'n pot anar descansat que jo 'm cuidaré d' arretglarli tots los assumptos pendants.

Y ja á n' aqueix extrem, ¿qué ha de fer l' infelís?

Tothom aproba que s' determini á morir d' una vegada; ¿los deixarà desairats?

Encare hi ha mes. vé 'l capellá que está disposat á ajudar-lo á bé morir: fichtsintse en la espreció; l' ajudarà bé: de manera que si tot sol se 'n veyá un embull y no sabia per ahont comensar are ja son dos y no hi ha perill que pugua tornar enrera; no hi ha escusa que hi valgui.

Resumim: la familia l' hi ha dit: «no estás hò.»

Los metxes han vingut á dirli: «no tenim cap inconvenient en que passis á millor vida,» que ve á esser un consentiment tacit que pot traduhirse explicitament per la següent oració: «no faria cap mal pensament si 's moria:» y com lo metxe es en semblant cas, una persona competent, es de mol pés sa opinió: es mes, lo ministre del Senyor, se presta generosa y desinteressadament á ajudar-lo á morir y ajudar-lo bé: ¿qué mes vol?

¿Será un ingrát? ¿Com ell sol, contra la opinió de tothom, s' alsarà deixantne fallidas sas esperansas? Fóra l' ultim extrem del desvergonyiment. Y, ademes: ¿per qué ha donat Deu lo raciocini al home? pera deixarse convencer per qui tingua mes rahó qu' ell. ¿Voldrà imitar al malalt del quento que s' atreví á desmentir al metxe que 'l

declaraba formalment ja difunt, y tingué que sufrir que l' hi digués lo Galeno:—Calle el nesio:—¿querrá saber mas que yo?

Tot es inútil: res pot oposar ell sol contra tothom. ¿L' hi queda algun argument pera refutar los dels que 'l rodeixan? Ni un: está consensut y sols lo despreci mes gran de la llógica, y l' ultim grau de la falta de delicadesa poden fer viurer al próxim cadavre.

Alguns cassos s' han vist d' homes, que no vull calificar, tan faltats de tot alló que Deu distribuí generosament entre ells, encar que ab mida, pera distingirlos dels demes animals, que saltant per demunt de tot, al arribar á l' ultim extrem, han defraudat las esperansas de tothom, com si diguessin:—Será per un altre dia; pero son escepcions que en manera alguna destrueixen la regla general.

M. P.

SA... B... 'LLS...

CORO.

Si vols veure un home sech d' un bigoti de sis pams, qu' ha naba per monts y cams, current mol mes qu' un llampech, qu' ha volgut ser frare llech pro l' hi agradan los secalls y robar los bons caballs segons de publich s' ha dit, miratel aquí freixit ab una picada d' alls.

D' aquest mateix s' ha sabut, que robán y asesinan va ferne diners en gran, pero mol poch l' hi han valgut, perque 'l bestia ja á caigut y el vent s' andut sons treballs, y ara sols farà badalls no de 'ls qu' es fan per la nit; miratel aquí freixit ab una picada d' alls.

Si no dona 'ls comptes nets de lo qu' ha fet ab dos anys, no l' hi faltaran afanys, clatelladas ni bulets. ja qu' ell feja pagar drets per puguer menjar bons talls, are es just que 'ns torni 'ls galls que 'ns robaba 'l á ludit; ó sino feulo freixit ab una picada d' alls.

Si á mas mans hagués caigut, de segú alguera pelat, despres l' auria plumat perque sembles un puput. Mes ja que jo no he pugut, fero ab ell y sons vasalls, ja ho farán uns cuans buscalls que ja tenim recullits. y aixi 'ls veurem tots freixits ab una picada d' alls.

SALVADOR CORT.

DEFENSA.

Un senyor que *secretari*
 N' ha sigut dels Jochs Florals,
Mantenedor d' una garsa,
 D' un gat, ungós y un pardal,
 Un senyor que es dos cops *roca*
 De tant dur que 's vol mostrar,
 Qu' ab molta ó poca *influencia*
 Llor, al clatell li han posat;
 Un senyor que la *Campana*
De Gracia toca ab afany,
 Qu' als oyents aterrorisa
 Quau ne llegeix los *Companyys*!
 Que... que... que... á n' aquí, alto!
 Per no fernes massa llarchs,
 S' ha volgut posa' en ridicul
 Publicant un cert *travall*
 Que á no ser d' un home *nano*
 En tot lo qu' ha fet y fá,
 D' un carregat de posturas,
 D' un que 'l *porró* li van dar
 Al estrenarli una *pessa*
 Que de tant bona no 's fá,
 Podriam encaparrarnos,
 Mes, no diem, la vritat;
 Ni 'l *nen*, ni las dugas *rocas*
 Ens darán may mal de cap,
 Puig ja n' arriará 'l *dia*,
 Ju 'l *dia* 'ls arriará,
 Ens matí *Deu* si no arriba,
 Que ja 'l *sabrem* se arriará,
 Que als dos los darem turrons,
 Melindros, cocas, secalls
 Y un *bolado* dels que 's portan
 Cada any en los Jochs Florals.

UN DESENGANY.

Un pastoret de Cerbera
 caminaba tan content,
 que ni la pluja ni 'l vent
 l' hi donavan cap quimera:
 sempre mirava en darrera
 per veurer si algú 'l seguia,
 perquè son pare y sa tia
 se creyan que 'l pastoret
 tenia un amor secret
 puig que las nits no dormia,

Com aymaba ab tot lo cor
 burlaba à sos vixilans,
 puig son fins eran molt sans
 y ho feya per son amor,
 mes al serne à Sampedor
 creyent trobar à s' aymada.
 sols vá trobar la criada
 que 'l vá treura ab un regany
 y va dir:—Quin desengany!
 y caigué al mitj de l' entrada.

La velleta 's compadeix
 y l' hi fá freilar vinagre,
 l' hi posa son bras molt magre
 sota 'l coll, y ell s' esborgeix,

mes tan es lo que pateix
 que després de torná 'm sí,
 casibé no 's pot teni
 puig que 's troba tot malmés
 y ab veu trista diu:—Ignés,
 ¡Tingueu compasió de mi!

Lo pobre ab ansia pregunta
 que s' ha fet de la Modesta,
 mes la criada contesta:
 —Fa tres dias qu' es difunta.—
 Lo pastoret sac'nans junta
 y exclama ab un gren dolor,
 —¡Oh Modesta del meu cor!
 Quant patirias sens veurem!
 Tan sols per no voiguer creurem
 t' ha costat la eterna mort.

Dona un crit com si fos boig
 y renega de sa sort
 á erits demana la mort
 perquè res no l' hi fa goig
 se torna groch, negra y roig
 salta, plora, rin y canta;
 mes tot de plegat s' espanta
 puig que darrera la porta
 s' ha cregut veurer la morta
 vestida com nna santa.

Mes al arrimarshi aprop
 veu la Modesteta viva,
 mes orgullosa y esquiva
 qu' un aprenent Filòsop.
 Ell que s' hi tira de cop
 puig que re al mon l' hi fa mella.
 y lo pobre es desgabella
 dihent 'hi qu' ell es tot seu
 mes, al mateix moment, veu
 un minyó darrera d' ella.

Des d' allavors lo pastó
 se 'l veu tris y pensatiu,
 may canta ni se sonriu
 y tan sols diu si ó nó,
 causa molta compasió
 perquè ja fá mes d' un any
 que tothom ab gran afany
 L' hi pregunta que 'l molesta,
 y ell solsament per contesta
 diu, per tindre un desengany.

SALVADOR CORT.

Cuan baixas á l' hort m' aymada
 no sé lo que sent mon cor
 cuan en mitj de l' anamada
 te veix mes enamorada
 mon tresor.

Si culls una rosa hermosa
 y la miras ab amor
 m' ayma qu' es molt ambeixosa
 voldria el lloch de la rosa
 ab lo cor.

Cuan la besas bella aymia
 resistir mes no pot ser
 y si guses te diria
 que ser la rosa voldria
 ab plaher.

F. MONER.

A. C.....

Avuy llustreja l' alba,
 purissim brilla 'l sol,
 las auras dolsas badan
 lo calser de las flors.
 Pel prat y per la serra
 los pintats rossinyols
 dels taronjers á l' hombra
 refilan alegroys.
 Los rius, dolsos murbullan,
 lliscant per los verts jonchs;
 las fonts pel prat n' escampan
 d' argent purissims dolls;
 las aus, l' espay ne crehuan,
 tallant lo ventijol;
 y la mar, blava, inmensa,
 llansant sospirs d' amor,
 ab las joyosas costas
 s' abraza ab pler y goig,
 per serne de tu, hermosa.
 del mon astre joyós,
 lo dia que celebres
 la festa en pau y goig
 d' aquella verge pura
 d' aquell esplendent Sol
 que dia y nit llumena
 de cap á cap al mon.

X.

UN CELÓS A SA ESTIMADA.

Celós estich de tú, porque no 'm donas
 lo consol de mirarte dia y nit,
 celós estich també porque m' han dit
 que ja ab un altre jove pers estonas.

Celós estich d' aquell ab qui enrahonas,
 per ser de ta germana lo marit,
 celós estich porque sense profit,
 las cartas que t' envio, ne arreconas.

Tinch celós, hasta enveja, ho pots ben creure,
 des que sé que rombeijas per lo parch
 tos hermosos vestits, y no ho puch veure
 per ser lo teu amor ja massa amarch.

Y es tant lo que per tu tinch celosía
 que 'n una escaparete t' tancaria.

UN COMPANYY DE SERTORI.

LITERATURA DE CARRERÓ.

En una fonda de la plassa Nova:

Fonda de la plasa Nueva.

La llengua catalana dehu agrahir á son autor
 lo nou consonant d' *asa*.

En una carboneria del carrer de Valldoncella:

Se vende carbon á kilos.

No sabiam qu' existís tal personatje. Si fos
 Aquiles...

En una ebanistería del carrer de la Ciutat:

Tapis in rotin ¡¡inusables!!

Y despres se queixarán de que no 'n vengan
 cap... Si fossin *ingastables*, nos sembla que farían
 llarch negoci.

En la Rambla ¡admirintse! en la ¡¡Rambla de
 las flors!!:

*Baciador de nabajas y de toda clase de istormentos
 cortantes.*

A l' autor d' aquets se li pot perdonar porque

es esmolet, y com á tal francés. Per lo mateix no se 'l pot obligat á posehir nostre idioma, pero l' Ajuntament que tals róluts permet, mereixeria...
—¿Qué 'ls hi sembla que mereixeria?

Carrer de Tallers:

Se cose á la máquina ya la mano.

Ya, ya, ya.

En lo carrer de Tallers en una casa que están tirán á terra:

La Fábrica de belas de sebo sea trasladado á la calle Ronda de Sanantonio cerca de la del Manso.

L' manso es éll.

Carrer del Gobernador:

Colegio. Entrada por el número 9.

Si es gaire gros 'l qu' ha d' entrar per lo número 9, no comprenem com se las arreglará.

Cantonada del carrer de la Unió en un fanal que hi ha en un segon pis:

En una cara. Ribes; en l' altre, Ribas.

Aquest sócio fa bé; se manté al paio. Es y no es, partidari de las aas y de las ees. No vol que ningú 's disgusti. Axis tindrà parroquians de tots dos bandos.

Prou per avuy.

XIVARRI.

En un Café.—S' aixeca un senyor y al anarsen fa rodar per terra lo barret que un parroquíá habia deixat sobre un asiento. Lo senyor tot tranquil segueix la marxa y lo jove propietari del barret ab molta frescura l' hi diu,—Voste dispensi. Nosaltres anyedim. No hi ha de qué.

HISTORICH.

Dialech agafat al vol.

La escena representa un café, punt de reunió d' uns quants ingenis.

Al voltant d' una taula plena d' ampollas, vasos etc., seuben entre altres dos sabiassos, un de 'ls quals está llegint un periodich, buscant, sens dúpte algun pensament per versificarlo mes tart y afillarsel.

—¿Que llegeixes?—pregunta l' altre.

¡Res!—contesta l' poeta:—«LA GORRA DE COP.»

A tot aixó, tots los demes companys, al sentir las primeras paraulas de 'l orácul, interrompeixen sas particulars conversacions, per á empaparse bé de las ideas originals, ó rasgos d' ingeni que van á brotar d' aquell.

—Y qu' es aixó de «LA GORRA DE COP.»

—Insisti 'l preguntador.

Lo sabi poeta fent com l' actor que no está ben segur del paper, posa la vista en terra y contesta:

—La cuarta plana de «LA CAMPAÑA DE GRACIA» que s' ha declarat independent.

Tota la reunió aplaudeix estrepitosament y fins hi ha qui 's creu obligat á portar tan enlla son entusiasme que s' ajen sobre 'l banch prés tot son cos de convulsions nerviosas.

¡Ventrells agrahits!

Are bé: á nosaltres també 'ns ha xocat la ocurrencia y no ficsantnos mes que en que

si non è vero è ben trovato, deixant apart la malicia de la gracia nos hem proposat conèixer al bromista que tals mostrars d' ingeni dona.

Després de molts preambuls y vacilacions per part del que 'ns ha explicat la anécdota, hem sabut que el xocant poeta no era Don Serafi Pitarra, ni cap de 'ls mes caracterisats escriptors festius sino que era... ¡pasmintse 'un escriptor, pintor etc., autor de ciertas cartas de viajes, y d' un tomet de poesias, conegut en casa seva y en la estampa ahont s' encarregan d' adormirse ab sos versos.

¡Plagiol ¡plagiol! habem pensat desseguida.

Y ab nou ánimo é interés, continuem corrent per aquestes mons de Deu cercant al felis autor de la originalissima ocurrencia que, ho repetim, no pot haber sortit d' aquell cap.

CANTARELLAS.

Estranyo molt, que sent filla d' un abogat, com sé bé, vagis mes enfarinada que no pas la d' un forner.

Jo ja 'm casaria ab tu, pero avuy m' ha dit en 'ous, que no me 'n fihe, puig sap que t' agrada molt lo bou.

Si á cada petó que 't donan te sortís, nena, un cabell, estaries mes peluda que l' esquena d' un camell.

Si matessis las miradas com diu cert autor frances, ya hauria mort á la mare porque no 'ns deix may solets.

Anant vestida de vert t' hi vist al paseig de Gracia; ves Antonia en nom de Deu que 'l vert... es menjá pels ases.

B. M. O.

EPIGRAMAS.

Parlant de peixos abi á casa l' senyo Estrada, va dir lo cego Magi.

—Las arengadas á mi; son lo peix que mes m' agrada.—

Mes al sentirho un tal Diego qu' es un repartidor d' entregas, va contestar desde luego:

—Es clar com que vosté es cego perxo l' hi agradan las cegas.

—¿Vols venir, Pere Baladre?

—¿A hont?—A pendre café.

—No vull pendre res, Gevé, que 'l pensas que soch cap llndre.

M. REVOLTÓS.

No he nascut per se 'l que so, deya ahi l' senyor Climent:

—¿Qué vol dir?

—Res, lo que sent.

No he nascut per home bó.

No hi hauria al mon ningú tan guapo com en Tomás sino parlés ab lo nas:

—¿Y qué parlas sense, tú?

UN PILL DEN MONTES.

Ningú 's posi al meu devant puig estich fet una arpia; de coratje estich rabiant porque m' han deixat cessant cuant menos jo m' ho temia.

P. FAYOL.

Soluciones del número passat.

Solució á la 1.ª, xarada SEGIMON; á la 2.ª, MATEU; y á la endivinalla, MISTO.

XARADAS.

«Segona y cuarta casada ab prima dos y tercera, dona 'l tot de la xarada, per nom, sa filla primera.»

«Cuant dos prima al demati jo prima estudio la tot y m' estich jo prima al primo porque dos molta frescor.»

ENDEVINALLA.

Si no tens dits no 't serveixo pese molt y costo car; y á una mateixa alsada tinch los baxos y los alis May baix ab tu y l' acompanyo sols tocanme 'm fas cridar, m' aprens y no soc cap llibre: Ara espavilat company.

RAFAEL PUIG.

(Las soluciones en lo proximo número.)

CORRESPONDENCIA.

Moro de cuina: sábiga qu' un sonet sense accents es igual á una guitarra sense cordas.—Dos fills de 'n Montes: avuy no han estat de vena.—B. Galtes: la primavera es molt freda; lo demes vert y politich.—Quiquet Sanell: lo seu nasseeja massa.—Nyapa ó Napa: si no sab fer res mes tornissen al lit, que lo que 'n remet es bunyol en extrém.—Un mosquit d' arbre: envihi altre cosa; de problemas no 'n volém.—Simon B: no dediqui mes versos á la Conchita, porque llegintlos, s' esgarriaria.—El Basols: un epigrama anirà.—Pol: aquí es vosté per jutjar? Sábiga que las sevas bufonadas ens fan lo mateix efecte qu' un pegat en un banch. Ab tot, si vol, lo nombrarém director de nostre setmanari.—Desahogal: mirarém de complaurel.—Companys de Sertori: algo s' aprofitará.—R. P.: Estudiant carbassa y campaner de la Seu: Ab la carbassa nostra y la de la xicota, ara que fa fret, podeu anar á nadar.—Antidinacosmopoliterra: las musas avuy no l' han inspirat.—Frare-llech: escrigui mes poch, pero millor, puig vosté sol es capas de fe anar car lo paper de barba. No vam rebre res.—T. D. y C. de la Mola: Ens ho mirarem detengudament. Han remes xaradas, endevinallas ó geroglífichs, que s' insertaran quan los loqui 'l torn: Dos fills d' en Montes, Martí Revoltós, Frare-llech, T. D. y C. de la Mola, R. P. y V. y D. Vicens y Compañia.

Han endevinat totas las soluciones del número passat: Simon B., Campaner de la Seo; Martí Revoltós y R. P. y V.—La 1.ª y 3.ª, Moro de cuina, y finalment no mes han endevinat la 4.ª, Dos fills de 'n Montes.

L' encarregat de la Correspondencia,

SILVESTRE SALVATGE.

RECLAM.

Hem sabut qu' en lo prochssim diumenjo la Societat Caldera tindrà reunió en lo Teatro del Circo per tractar sobre asuntos de 'ls Balls de Máscaras que tindrán lloch en dit Teatro.

Estampa de C. Miró, Barba, 12.